

for der er ikke en, som har fulgt Forhandlingerne, der ikke vil kunne se, at det stærkt paakrævede Sparsommelighedssystem er endnu ikke paabegyndt, men formodentlig vil det komme.

Overfor Ministeriets Stilling, som jeg indtil videre har karakteriseret som loyal med Hensyn til Forsvarslovene, har der imidlertid vist sig en betydelig Misfornøjelse dels hos de nøje allierede og dels hos de nærmere Tilhængere ude blandt Vælgerne. Der er næsten ikke en Dag, hvor man ikke kan læse en Beretning om den Misfornøjelse, der er med, at Systemet ikke har virket, som man havde ventet: Nu har Ministeriet siddet i et halvt Aar, og hvor ere Virkningerne? Ministeriet handler omtrent som dets Forgængere o. s. v. Det er ikke, fordi jeg har meget derimod, jeg siger dette, jeg gør kun opmærksom paa, at det vel er dette, der har foranlediget Ministeriet til nu og da at udstede Veksler paa Fremtiden, som det mulig kan faa svært ved at indfri. Disse Veksler ere bestandig gaaede i denne Retning: Vent, til Valget er overstaaet, og vi blive Flertal, saa forelægge vi til Revision de i Sommer vedtagne Militærlove, saa skære vi ned paa Udgifterne o. s. v., saa skal der med andre Ord komme Gang i Tingene. Det er disse Veksler, der udstedes nu og da, som efterhaanden have gjort Stillingen tvetydig, saa at man ikke vidste, hvad der egentlig var Meningen: Om Regeringen loyalt vilde fortsætte med at gennemføre Forsvarslovene, eller om den ved en passende Lejlighed vilde søge at ødelægge, hvad den selv har begyndt paa. Nu endelig har den højtærede Forsvarsminister givet temmelig klar Besked om dette Spørgsmaal. Hvad han kaldte at pleje og udvikle Hæren og Forsvarsvæsenet i det hele, skal bestaa i at slaa det ned til Halvdelen, saa at Resten i alt Fald ikke kan anvendes i Krig — det er jo den Plan, hans ærede Parti dikterer.

Efter at vi have hørt Udtalelsen om denne mærkelige Omhu og Pleje, Forsvarsvæsenet skal underkastes, skal den højtærede Forsvarsminister ikke fra vor Side vente nogen som helst Tillid i Fremtiden, det anser jeg for ganske udelukket. Jeg forstaar, at der i Ministerens Parti var Trang til at faa en saadan Klarhed bragt til Veje, efter at man var kommen ind i en Tvetydighed, det er der ikke noget at sige til, men Udtalelsen tyder stærkt i Retning af, hvad Drengen sagde til sin Får, da han fik Prygl: Vent du bare, til jeg bliver stor, saa skal jeg ordentlig mule

dig. Partiet skal nu blot ligesom Drengen have Tid til at vokse, og det kommer saa an paa, om det vil vokse, men det tvivler jeg om. Jeg er tilfreds med, at vi have faaet denne Klarhed, for saa vil jeg spørge dette Sparsommelighedsministerium, om det finder den Finansplan forsvarlig, at det har begyndt paa forskellige Udgifter til mange Millioner for til næste Aar at fremsætte Forslag om en Revision, hvorefter disse Millioner ville være kastede i Vandet. Jeg vil sige, at det er den sletteste Finansplan, man overhovedet kunde have. Jeg finder det hverken loyalt overfor Finanserne, Befolkningen eller Sagen som Helhed.

I den lille Debat, der hidtil er ført — jeg betragter det kun som en Ouverture — mellem Flertallets Ordfører (N. Neergaard), den højtærede Finansminister og den højtærede Forsvarsminister, er der faldet en Sætning ud. Den højtærede Finansminister paastaar, at Ministeriet har ikke kunnet gøre andet, end det har gjort, fordi det bestod af loyale Folk, som vilde følge Loven. Det ærede Medlem fra Æbeltoft paastaar, at det kunde have gjort noget andet, nemlig straks opløst Folketinget. Jeg skal vise, at det kunde have gjort noget tredje: Det kunde have ladet være at modtage den Bestilling, som det ikke har Flertal til at røgte. Jeg indrømmer, at Appetitten kan være saa stor, at man, naar man ser de lækre Retter, har ondt ved ikke at tage for sig af dem. Men der er Folk, hvis Selvbeherskelse kan være saa stor, at de kunne sige nej selv til Kronens Opfordring. (Afbrydelse af Rode). Det ærede Medlem fra Holbæk, som ikke raa-der over denne Vare uden af Navn, skulde helst vente, han vil faa god Lejlighed til at se Resultaterne. (Rode: Ministerskiftet har bragt Resultaterne). Jeg synes, Resultaterne gøre det tvivlsomt, om de Herrer burde have ladet sig friste, men det skal altsaa Fremtiden vise. Jeg gør opmærksom paa, at det ikke er uhørt, at et Parti har sagt Nej til Kronens Opfordring til at danne Ministerium, og ingen vilde være blevet forbavset, om dette Parti ved denne Lejlighed havde gjort dette. Jeg nærer for Resten ingen blodtørstige Følelser i denne Anledning, hvis man skulde nære nogen Frygt i saa Henseende. Jeg tænker her paa det ærede Medlem fra Holbæk, som pludselig kom i Affekt, fordi jeg rørte ved disse Ting. Hvad jeg har villet pege paa, er, at foruden Undskyldningen, at Ministeriet er nødt til at handle, som det gør, i Henhold til Loven, og Hævdelsen